

Κυριακή 12η Σεπτεμβρίου 2021

Κυριακή πρό τῆς Ὑψώσεως

(Ἰω. γ' 13 – 17)

«...οὐδείς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ» (Ἰω. γ' 13).

Ἐλάχιστες ἡμέρες μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τῆ μεγάλης ἐορτῆ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία προετοιμάζει τὰ παιδιά της, γιὰ νὰ βιώσουν αὐτὴ τὴ σημαντικὴ ἡμέρα, μὲ ἓνα βαθύ θεολογικὸ κείμενο ἀπὸ τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο.

Στὸ κείμενο αὐτὸ γίνεται λόγος γιὰ τὸ νόημα τοῦ Σταυροῦ. Ὁ Τίμιος Σταυρὸς εἶναι τὸ ἐργαλεῖο μὲ τὸ ὁποῖο ἡ Ἁγία Τριάδα ἐκφράζει

τήν ἀπόλυτη ἀγάπη Της γιά τόν ἄνθρωπο. Ὁ Ἕνας τῆς Τριάδος Θεός Λόγος κατεβαίνει στόν κόσμο, γίνεται γιός τοῦ ἀνθρώπου καί ἀνεβαίνει στό Σταυρό, ἐπειδή θέλει νά δείξει πώς ἡ ἀγάπη Του γιά τόν ἄνθρωπο δέν εἶναι θεωρίες καί λόγια ἀλλά ζωντανή θυσία, μαρτυρικός θάνατος, πού ἐπαναλαμβάνεται ἀκατάπαυστα μέχρι τό τέλος τοῦ κτιστοῦ κόσμου.

Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης κάνει λόγο γιά τήν ἄνοδο τοῦ Χριστοῦ στόν οὐρανό. Αὐτή ἡ ἄνοδος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἔνδοξη Ἀνάληψή Του. Ἡ Ἀνάληψη εἶναι ὁ θρίαμβος τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὀλοκλήρωση τοῦ ἔργου Του, ἡ τελειωτική Του δόξα, ἡ ἐπιστροφή στό θρόνο τῆς Τρισηλίου Θεότητος. Κανείς ἄλλος δέν τό κατάφερε αὐτό. Γι' αὐτό γράφει ὁ Ἰωάννης πώς: «οὐδείς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς». Ὁ Χριστός ἀνεβαίνει

στόν οὐρανό, ἐπειδή πρώτα κατέβηκε καί ταπεινώθηκε γιά τήν ἀγάπη μας. Νίκησε καί θριάμβευσε, ἀφοῦ πρώτα μάτωσε καί πόνεσε γιά μᾶς. Αὐτός ὁ θρίαμβος τοῦ Χριστοῦ περνάει ἀπό τό ἱκρίωμα τοῦ Σταυροῦ. Ἀνεβαίνει ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτής στή δόξα πού Τοῦ ἀξίζει καί μέ τήν ἀνάβαση αὐτή ἀνυψώνει μαζί Του τή ματωμένη καί πληγωμένη σάρκα Του. Ὁ «ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ» ἔγινε «υἱός τοῦ ἀνθρώπου». Ὡς τέλειος Θεός γίνεται καί τέλειος ἄνθρωπος καί ἔτσι τώρα, πού δοξάζεται ὡς Θεός, δοξάζεται καί ὡς ἄνθρωπος.

Αὐτή ἡ ἀνάβαση τοῦ Χριστοῦ, αὐτή ἡ δόξα Του, πού εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς προηγηθείσας κατάβασης καί σταυρικῆς θυσίας, γίνεται ἡ δική μας πανανθρώπινη ἐλπίδα. Ὅλοι ἐμεῖς πού βιώνουμε τόν καθημερινό σταυρό τῶν θλίψεων, τῶν δοκιμασιῶν, τοῦ πόνου, τῶν ἀπογοητεύσεων, τῆς ἀρρώστιας, τοῦ θανάτου,

κοιτάζουμε τόν Ἐσταυρωμένο Λυτρωτή καί ξέρουμε πώς ἀκολουθεῖ ἡ ἀνάπαυση τῆς ἀνόδου στόν οὐρανό. Ὁ Χριστός ἀνέβηκε στό θρόνο τῆς Τριάδος ὡς δικός μας ἐκπρόσωπος. Ἀναστήθηκε καί θριάμβευσε ὡς «πρωτότοκος τῶν νεκρῶν», διότι θά ἀκολουθήσουμε καί ὅλοι ἐμεῖς οἱ δευτερότοκοι.

Καθετί πού μᾶς πληγώνει καί μᾶς στεναχωρεῖ εἶναι ἓνα προγύμνασμα, μία προετοιμασία γιά τή δόξα καί τή χαρά πού μᾶς περιμένει. Καθετί πού μᾶς ἐξευτελίζει εἶναι αὐτό πού μᾶς σιλβώνει καί μᾶς γυαλίζει, γιά νά λάμψουμε, ὅταν ξαποστάσουμε στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ.

Μήν ἀφήσουμε τό φόβο νά φωλιάζει μέσα μας. Τά ψεύτικα προβλήματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου θά χαθοῦν καί θά ξεχαστοῦν μαζί μέ τόν κόσμο. Ὁ Τίμιος Σταυρός μᾶς δείχνει πώς ἡ μόνη πραγματικότητα εἶναι ἡ δόξα τοῦ

Χριστοῦ, πού μᾶς περιμένει ὅλους νά μᾶς φωτίσει καί νά μᾶς συνδοξάσει. Ἐκεῖ τά τραγούδια τῆς γιορτῆς εἶναι ἀκατάπαυστα καί ἡ εὐχαρίστηση ἀπό τή θέαση τοῦ ἀγαπημένου Ἰησοῦ ἀπέραντη. Μήν ἀρνούμαστε τόν προσωπικό μας σταυρό, γιατί ἔτσι ἀρνούμαστε καί τήν ἀνοδό μας στόν οὐρανό. Ὡς συνοδοίποροι τοῦ ματωμένου Βασιλιᾶ μας, ὅπως βιώνουμε τήν κάθοδό Του, θά βιώσουμε καί τήν ἀνάβασή Του στήν ἀπέραντη χαρά τῆς δόξας Του. Ἀμήν.